

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
GEORGES COSMAS

föredraget den 11 maj 2000 *

Table des matières

I — Inledning	I-10561
II — Rättslig bakgrund	I-10561
A — Systemet med särskilda exportbidrag	I-10561
B — Systemet med stöd till privat lagring	I-10563
III — Bakgrund	I-10565
IV — Tolkningsfrågorna	I-10568
V — Svaren på tolkningsfrågorna	I-10571
A — Upptagande till sakprövning	I-10571
B — Målet i sak	I-10572
1) Frågorna 1, 2 och 3: Skyldigheten till individuell förpackning och hundragramsregeln	I-10572
a) Behovet av individuell förpackning	I-10573
b) Språkliga skillnader	I-10574
c) Hundragramsregeln	I-10577
2) Fråga 4: Lagring av putsbitar under 100 gram	I-10578
3) Fråga 5: Den grundenhet som skall användas för att fastställa den produktkvantitet som skall underkännas för betalning av särskilda exportbidrag	I-10581
a) Frågor	I-10582
b) Åsidosättande av näringsidkarens förpliktelser	I-10582
c) Förverkande av säkerheter	I-10583
d) Kartonger som grundenhet för uteslutande	I-10584
e) Tillämpning av proportionalitetsprincipen	I-10585
4) Fråga 6: Grundenhet för underkännande i fråga om stöd till privat lagring	I-10586
a) Utbetalning av stöd till privat lagring	I-10586
b) Grundenhet för uteslutande	I-10588
5) Fråga 7, 8 och 9: Grundenhet för extrapolering av resultaten från en stickprovsundersökning	I-10588
VI — Förslag till avgörande	I-10592

* Originalspråk: grekiska.

I — Inledning

II — Rättslig bakgrund

1. I detta mål har Supreme Court (Irland) efterfrågat domstolens tolkning av två olika bidragssystem, vilka reglerats genom kommissionens förordning (EEG) nr 1964/82 av den 20 juli 1982 om villkoren för beviljande av särskilda exportbidrag för vissa urbenade styckningsdelar av nötkreatur¹ respektive kommissionens förordning (EEG) nr 2675/88 av den 29 augusti 1988 med bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur.²

2. Frågorna rör väsentligen tolkningen av bestämmelser angående innehållet i förpackningar av nötkött, det sätt på vilket köttet förpackats, huruvida det berättigar till särskilda exportbidrag, metoder för att bedöma om gemenskapslagstiftningen har efterlevts och beräkningen av hur stor del av säkerheten som skall förklaras förverkad om dessa regler överträds.

3. Reglerna för de två bidragssystemen beskrivs här i deras lydelse vid tiden för det faktiska händelseförloppet, 1988.

A — *Systemet med särskilda exportbidrag*

4. Systemet med särskilda exportbidrag regleras i kommissionens förordning nr 1964/82 i dess lydelse vid den tid som målet avser.³

5. I artikel 1 i förordning nr 1964/82 föreskrivs, såvitt avser detta mål, att "[s]eparat förpackade, benfria styckningsdelar av färsk eller kyld bakkvartspart av fullvuxna handjur av nötkreatur skall, när villkoren i denna förordning är uppfyllda, berättiga till särskilda exportbidrag".

6. I artikel 2.1 stadgas att "[n]äringsidkaren skall till de behöriga myndigheter som

1 — EGT L 212, s. 48; svensk specialutgåva, område 3, volym 15, s. 93.

2 — EGT L 239, s. 20.

3 — Denna förordning ändrades genom kommissionens förordning (EEG) nr 3169/87 av den 23 oktober 1987 om ändring av förordningarna (EEG) nr 32/82, (EEG) nr 1964/82 och (EEG) nr 74/84 i fråga om exportformaliteter för visst nötkött för vilket det beviljas särskilda exportbidrag (EGT L 301, s. 21; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 170).

anges av medlemsstaterna inge en deklara- tion i vilken han anger sin avsikt att bena ur de bakkvartsparter som avses i artikel 1 enligt villkoren i denna förordning och att exportera hela den urbenade kvantiteten med varje köttbit förpackad för sig”.

närmare föreskrifter för putsning och för- packning skall utfärdas och åtföljas av en beskrivning av de olika styckningsdelar som skall framställas.

7. I artikel 6 föreskrivs följande:

”Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 2730/79, skall det särskilda exportbi- draget — utom vid force majeure — bevil- jas på villkor att hela den köttkvantitet exporteras som framställts genom urbening och som ställts under den ovan nämnda kontrollen.

Näringsidkaren får dock inom gemenskapen sälja ben, stora senor, brosk, fettbitar och andra rester efter urbeningen.”⁴

8. I artikel 7 föreskrivs att medlemssta- terna får avvika från bestämmelserna i artiklarna 2.3 och 4.1 och besluta om andra lämpliga kontrollmetoder än att urbeningen av bakkvartsparterna ställs under de behöriga myndigheternas kon- troll, och de får särskilt föreskriva att

9. I artikel 8 stadgas:

”Medlemsstaterna skall bestämma villko- ren för kontrollen och informera kommis- sionen om dessa. De skall vidta alla nöd- vändiga åtgärder för att omöjliggöra att de berörda varorna byts ut, framför allt genom märkning av varje köttbit.

Inget annat kött än det som omfattas av denna förordning, med undantag av gris- kött, får finnas i styckningslokalen när det berörda köttet benas ur, putsas eller för- packas.

De påsar, kartonger eller annat förpack- ningsmaterial som de urbenade stycknings- delarna placeras i skall förseglas eller plomberas av de behöriga myndigheterna och förses med uppgifter som gör att det urbenade köttet kan identifieras, framför allt skall det finnas uppgifter om styck- ningsdelarnas nettovikt, slag och antal samt ett löpnummer.”

⁴ — Kommissionens förordning (EEG) nr 2730/79 av den 29 november 1979 med bestämmelser om gemensamma detaljbestämmelser för tillämpningen av systemet för exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 317, s. 1).

10. Det särskilda exportbidraget kunde betalas i förskott. I så fall skulle säkerhet uppgående till förskottsbetalningen jämte 20 procent av bidraget ställas.

B — *Systemet med stöd till privat lagring*

11. Denna säkerhet regleras i en rad förordningar, i synnerhet a) rådets förordning (EEG) nr 565/80 av den 4 mars 1980 om förskottsbetalning av exportbidrag för jordbruksprodukter,⁵ b) kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 av den 22 juli 1985 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter,⁶ i dess aktuella lydelse,⁷ och c) kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter,⁸ i dess aktuella lydelse.⁹

5 — EGT L 62, s. 5; svensk specialutgåva, område 3, volym 12, s. 3. I den förordningen fastslås, som framgår av artikel 1, allmänna regler om förskottsbetalning av ett belopp som motsvarar exportbidrag för produkter som omfattas av, bland annat, rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT L 148, s. 24; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 63).

6 — EGT L 205, s. 5; svensk specialutgåva, område 3, volym 19, s. 55.

7 — Ändrad genom kommissionens förordning (EEG) nr 1181/87 av den 29 april 1987 (EGT L 113, s. 31; svensk specialutgåva, område 3, volym 23, s. 127).

8 — EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216.

9 — I synnerhet ändrad genom i) rättelse EGT L 337, s. 29, ii) kommissionens förordning (EEG) nr 3494/88 av den 9 november 1988 om ändring av förordningarna (EEG) nr 3154/85 med detaljbestämmelser för administrationen av kompensationsbetalningar, (EEG) nr 548/86 med detaljbestämmelser om ansökningar om anslutande kompensationsbetalningar och (EEG) nr 3665/87 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 306, s. 24), och iii) kommissionens förordning (EEG) nr 3993/88 av den 21 december 1988 om ändring av förordning (EEG) nr 3665/87 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 354, s. 22; svensk specialutgåva, område 3, volym 28, s. 35).

12. Kommissionens förordning (EEG) nr 2675/88¹⁰ innehåller bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur. I andra övervägandet i dess ingress anges att bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 1091/80 av den 2 maj 1980 med detaljerade bestämmelser om stöd till privat lagring av nöt- och kalvkött,¹¹ i dess ändrade lydelse,¹² skall följas.

13. I artikel 2.2 i förordning nr 2675/88 föreskrivs att stöd till privat lagring bara får beviljas för sådant kött som är klassificerat enligt gemenskapens skala för klassificering av slaktkroppar, som fastställs i rådets förordning (EEG) nr 1208/81 av den 28 april 1981 om fastställande av en gemenskapsskala för klassificering av slaktkroppar av vuxna nötkreatur¹³ i dess korrigerade lydelse.¹⁴

10 — I dess lydelse enligt kommissionens förordning EEG nr 3258/88 (EGT L 289, s. 52).

11 — EGT L 114, s. 18. Denna förordning upphävdes genom kommissionens förordning (EEG) nr 3445/90 av den 27 november 1990 om närmare bestämmelser för beviljande av stöd till privat lagring av nötkött (EGT L 333, s. 30; svensk specialutgåva, område 3, volym 35, s. 146).

12 — Den ändrades genom kommissionens förordning (EEG) nr 2628/82 av den 22 oktober 1982 med bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för bakkvartsparter av nötkött, och ändrade för andra gången förordning (EEG) nr 1091/80 (EGT L 297, s. 18).

13 — EGT L 123, s. 3; svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 62.

14 — EGT L 35, 1986, s. 12.

14. I artikel 2.2 i rådets förordning nr 1208/81 föreskrivs att slaktkroppen skall presenteras "utan testikelfett".

15. I artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 föreskrivs att "stora senor, brosk, fettstycken och andra rester som har blivit över vid styckningen eller urbeningen [inte får] lagras."

16. I artikel 5.2 i förordning nr 2675/88 föreskrivs att "efter tre månaders lagring kan ett förskott på stödbeloppet betalas ut på begäran av den som lagrar köttet, under förutsättning att denne ställer säkerhet med ett belopp som motsvarar förskottet plus 20 procent".

17. Denna säkerhet reglerades genom den bestämmelsen samt genom förordningarna nr 2220/85 och 3665/87.

18. I artikel 10 i förordning nr 2675/88 fastställs beloppet på den säkerhet som avses i artikel 4.2 i förordning nr 1091/80, det vill säga den säkerhet som skall ställas när en ansökan om avtal om privat stöd till lagring inges.

19. I detta avseende föreskrivs i artikel 5 i förordning nr 1091/80 följande:

"1. Storleken på säkerheten skall inte överstiga 30 procent av det sökta stödbeloppet.

2. Utom i fall av force majeure

a) skall säkerheten förverkas i proportion till den del som fattas av den kvantitet som överenskommit i lagringsavtalet, om mindre än 90 procent av denna kvantitet inlagras inom föreskrivna tidsfrister och lagras under den föreskrivna lagringsperioden i enlighet med artikel 3.2 a,

b) skall, vid underlåtenhet att uppfylla de skyldigheter som föreskrivs i artikel 3.2 b—e, medlemsstatens myndighet förklara säkerheten helt eller delvis förverkad, beroende på avtalsbrottets svårighetsgrad, och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall varje månad underrätta kommissionen om fall av tillämpning och därvid närmare ange de omständigheter som åberopats och de åtgärder som vidtagits,

- c) skall, vid underlåtenhet att uppfylla andra skyldigheter, säkerheten förverkas helt. beträffande samma nötkött. Bolaget erhöll 5 376 259,13 IEP i stöd till privat lagring (nedan kallat SPL).

3. Säkerheten skall frisläppas omedelbart när det kan konstateras att villkoren i avtalet har fullgjorts eller om ansökningar om avtal eller anbud inte accepteras.”

22. HMIL ingav till ministeriet för jordbruk, livsmedel och hälsa (nedan kallat ministeriet) tre separata säkerheter i form av bankgarantier, inom ramen för de system för särskilda exportbidrag och SPL som då gällde.

III — Bakgrund

20. HMIL Limited (tidigare Hibernia Meats International Limited, nedan kallat HMIL) är ett bolag med begränsat personligt ansvar, som vid de i målet aktuella tidpunkterna köpte, benade ur och sålde nötkött.

21. HMIL deklarerade under 1988 omkring 13 000 ton nötkött i syfte att erhålla särskilt exportbidrag i enlighet med förordning nr 1964/82 och ingick förbindelser beträffande detta nötkött.¹⁵ Bolaget erhöll ett belopp om 16 270 139,96 IEP i särskilt exportbidrag. HMIL ingick under samma år även 138 avtal om privat lagring i enlighet med förordning nr 2675/88

23. Ministeriet och Revenue Commissioners utförde mellan april och september 1989 kontroller av 2 400 kartonger urbenat kött¹⁶ som deklarerats i syfte att erhålla särskilda exportbidrag och lagrats enligt SPL-reglerna för 1988. Dessa undersökningar visade att, vid sju av de produktionsanläggningar som användes av HMIL, vissa av de kartonger som kontrollerats innehöll nötköttsbitar som enligt ministeriet inte var separat förpackade samt talg (vilket var testikelfett), rester och putsbitar förpackade inuti bitar benämnda bringa, källapp och entrecôte med bringa. Ministeriet gjorde dessutom gällande att andelen rester, putsbitar och bitar som inte var separat förpackade var extremt hög vid fyra av dessa produktionsanläggningar.

15 — Som HMIL påpekat (i punkt 1.1 i sitt yttrande) ingick bolaget 363 förbindelser om särskilt exportbidrag under 1988.

16 — HMIL har gjort gällande (punkt 2.10.2 i sitt yttrande) att totalt 274 kartonger entrecôte och 2 297 kartonger bringa och källapp undersöktes och att produktion som omfattades av 120 av de 363 exportbidragsförbindelserna inspekterats (punkt 2.6.2).

24. I januari 1990 underrättade ministeriet kommissionen om resultatet av sina undersökningar. Långvariga diskussioner mellan ministeriet och kommissionen följde. När de avslutades sände ministeriet en skrivelse av den 17 maj 1991 till HMIL och övriga handlare.

25. Den 17 maj 1991 skrev ministeriet i ovan nämnda skrivelse till HMIL och begärde återbetalning av följande belopp: i) 1 135 967,93 IEP avseende särskilt exportbidrag (inklusive 20 procents påslag för förskottsbetalning), ii) 241 021,03 IEP avseende stöd till privat lagring (inklusive 20 procents påslag för förskottsbetalning), och iii) 148 759,97 IEP avseende säkerheter för avtal om privat lagring som förklarats förverkade beträffande produktion av bringa, källapp och entrecôte med bringa vid HMIL:s produktionsanläggningar i Sallins, Athy, Tunney och Ballymahon.

26. I skrivelsen förklarade ministern för HMIL att beloppen som begärdes återbetalda hade bestämts utifrån följande kriterier:

a) Ingen av de kartonger som befunnits innehålla putsbitar eller fett berättigade till stöd till privat lagring eller exportbidrag, och påslaget om 20 procent för förskottsbetalning ansågs också återkrävbart.

b) Ingen av de kartonger som befunnits innehålla köttstycken som inte var separat förpackade berättigade till exportbidrag, och påslaget om 20 procent för förskottsbetalning ansågs också återkrävbart.

c) Stickprovsresultaten extrapolerades för all produktion av bringa, källapp och entrecôte med bringa vid var och en av HMIL:s berörda produktionsenheter, med separata beräkningar för varje enskild produktionsenhet.

d) Extrapoleringsmetoden beträffande stödet till privat lagring innebar att den viktprocent av påträffade putsbitar i förhållande till vikten av de kartonger som varit föremål för stickprov uteslöts från stöd till privat lagring plus lagstadgat påslag.

e) Extrapoleringsmetoden beträffande exportbidragen innebar att den viktprocent av påträffade putsbitar och stycken som inte var separat förpackade i förhållande till vikten av den kartong som varit föremål för stickprov uteslöts från exportbidrag plus lagstadgat påslag.

- f) I de fall då putsbitar som påträffades i en kartong vägde 3 kilogram eller mer, inkluderades hela kartongens vikt i extrapoleringsberäkningen.
- g) I de fall då talg påträffats inkluderades hela kartongens vikt i extrapoleringsberäkningen beträffande stödet till privat lagring och exportbidraget.
- b) fastställande av att bolaget vid utförandet av sitt avtal med ministeriet avseende SPL och system för exportbidrag för 1988 hade agerat i enlighet med de gällande förordningarna för dessa system, och c) fastställande av att ministeriet var skyldigt att utbetala de säkerheter det erhållit avseende dess avtal med HMIL enligt systemen för SPL och exportbidrag för 1988.

h) Det fastställdes en genomsnittlig kartongvikt för var och en av produktionsanläggningarna, och utslutandet av kartonger samt extrapoleringsförfarandet baserades på dessa genomsnittsvikter.

i) Allvaret i de överträdelse av förordningsbestämmelser som konstaterats beträffande produktion av bringa, kållapp och entrecôte med bringa vid HMIL:s produktionsanläggningar i Sallins, Athy, Tunney och Ballymahon var sådant att det enligt ministern rättfärdigade att de säkerheter som ställts för avtalen om stöd till privat lagring förverkades i en utsträckning som motsvarade produktionen av icke urbenat kött vid dessa anläggningar.

28. Enligt Supreme Court kan de problem som talan ger upphov till indelas i tre områden: i) Tolkning av förordning nr 1964/82 beträffande kravet på separat förpackning och frågan huruvida putsbitar berättigar till särskilt exportbidrag eller inte, ii) tolkning av förordning nr 2675/88 beträffande frågan huruvida putsbitar berättigar till bidrag för privat lagring eller inte, och iii) för det fall HMIL har överträtt dessa förordningar, huruvida de finansiella korrigeringar som ministeriet velat göra är lagliga och huruvida det, vilket HMIL har gjort gällande, skall ske en begränsning av ministeriets finansiella korrigeringar.

27. Den 13 juni 1991 väckte HMIL talan vid High Court med bland annat följande yrkanden: a) Fastställande av att ministeriets beslut att återkräva 1 525 748,93 IEP avseende SPL och exportbidrag var ogiltigt,

29. I dom av den 8 februari 1996 biföll High Court HMIL:s talan. Den ansåg särskilt att artikel 6 i förordning nr 1964/82 medförde en förpliktelse för HMIL att exportera allt kött från urbeningsprocessen, att eftersom putsbitar var ätbart kött fanns det en förpliktelse att exportera dessa och att artikel 1 skulle tolkas så att det var tillåtet att rulla in oförpackade putsbitar i bringa och kållapp som sedan förpackas utan att bryta mot

bestämmelserna i den förordningen. Den ansåg också att det enligt artikel 4 i förordning nr 2675/88 krävdes att allt kött inklusive putsbitar skulle lagras och att putsbitar således medförde rätt till SPL. Den ansåg vidare att den stickprovsundersökning som genomförts av Department of Agriculture, Food and Forestry (nedan kallat departementet) inte visade att HMIL hade begått några väsentliga fel av den arten att de skulle medföra en finansiell korrigering i fråga om SPL eller exportbidrag. Slutligen ansåg den att ministeriets system för finansiella korrigeringar var behäftat med så många grundläggande brister att det borde underkännas i sin helhet.

30. Ministeriet överklagade denna dom till Supreme Court.

IV — Tolkningsfrågorna

31. Supreme Court, som är en domstol mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel, beslutade att hänskjuta följande nio frågor till domstolen:

”1) Skall kommissionens förordning (EEG) nr 1964/82, i synnerhet dess artikel 1, tolkas på så sätt att putsbitar som väger mindre än 100 gram och som rullats in i styckningsdelar som består av bringa

och källapp från färsk eller kyld bakkvartspart av fullvuxna handjur av nötkreatur, vilka sedan har förpackats i ett stycke, berättigar till särskilt exportbidrag enligt denna förordning?

2) Skall kommissionens förordning (EEG) nr 1964/82, i synnerhet dess artikel 1, tolkas på så sätt att [putsbitar/lösa köttbitar] som väger mer än 100 gram och som rullats in i styckningsdelar som består av bringa och källapp från färsk eller kyld bakkvartspart av fullvuxna handjur av nötkreatur, vilket sedan har förpackats i ett stycke, berättigar till särskilt exportbidrag enligt denna förordning?

3) Skall kommissionens förordning (EEG) nr 1964/82, i synnerhet dess artikel 1, tolkas på så sätt att varje bit eller styckningsdel som består av bringa eller källapp måste förpackas separat, eller kan även putsbitar rullas in i en bit eller styckningsdel av bringa eller källapp och en sådan ihoprullad del där efter förpackas?

4) Skall kommissionens förordning (EEG) nr 2675/88, i synnerhet dess artikel 4.4, tolkas på så sätt att den tillåter lagring av putsbitar från styckningen

eller urbeningen som väger mindre än 100 gram, för erhållande av stöd till privat lagring enligt avtal som ingåtts i enlighet med denna förordning?

beviljande av särskilt exportbidrag och att förverka den säkerhet som ställts för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kartong plus 20 procent?

- 5) a) När det efter undersökning av en eller flera kartonger med kött, som ställts under tullkontroll för erhållande av särskilt exportbidrag i enlighet med förordning nr 1964/82, upptäcks att dessa kartonger innehåller putsbitar som rullats in i bringa, källapp eller entrecôte med bringa, och om det strider mot förordning nr 1964/82 att medta sådana putsbitar, ger då förordningarna nr 565/80 och nr 3665/87 den behöriga myndigheten rätt att underkänna hela kartongens innehåll vid beslut om beviljande av särskilt exportbidrag och att förverka den säkerhet som ställts för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kartong plus 20 procent?
- b) När det efter undersökning av en eller flera kartonger med kött, som ställts under tullkontroll för erhållande av särskilt exportbidrag i enlighet med förordning nr 1964/82, upptäcks att dessa kartonger innehåller separata fettstycken som rullats in i bringa, källapp och entrecôte med bringa i strid med förordning nr 1964/82, ger då förordningarna nr 565/80 och nr 3665/87 den behöriga myndigheten rätt att underkänna hela kartongens innehåll vid beslut om
- c) När det efter undersökning av en eller flera kartonger med kött, som ställts under tullkontroll för erhållande av särskilt exportbidrag i enlighet med förordning nr 1964/82, upptäcks att dessa kartonger innehåller köttbitar som i strid med förordning nr 1964/82 inte har förpackats separat, ger då förordningarna nr 565/80 och nr 3665/87 den behöriga myndigheten rätt att underkänna hela kartongens innehåll vid beslut om beviljande av särskilt exportbidrag och att förverka den säkerhet som ställts för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kartong plus 20 procent?
- 6) a) När det efter undersökning av en eller flera kartonger med kött, som lämnats för lagring för erhållande av stöd till privat lagring i enlighet med förordning nr 2675/88, upptäcks att dessa kartonger innehåller putsbitar som rullats in i bringa, källapp och entrecôte med bringa, och om det strider mot artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 att medta sådana putsbitar, ger då förordningarna nr 2220/85 och nr 2675/88 den behöriga myndig-

heten rätt att underkänna hela kartongens innehåll vid beslut om beviljande av stöd till privat lagring och att förverka den säkerhet som ställts för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kartong plus 20 procent?

- b) När det efter undersökning av en eller flera kartonger med kött, som lämnats för lagring för erhållande av stöd till privat lagring i enlighet med förordning nr 2675/88, upptäcks att dessa kartonger innehåller separata fettstycken som rullats in i bringa, källapp och entrecôte med bringa i strid med artikel 4.4 i förordning nr 2675/88, ger då förordningarna nr 2220/85 och nr 2675/88 den behöriga myndigheten rätt att underkänna hela kartongens innehåll vid beslut om beviljande av stöd till privat lagring och att förverka den säkerhet som ställts för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kartong plus 20 procent?
- 7) När det efter en sådan undersökning av kartonger, som ställts under tullkontroll för erhållande av särskilt exportbidrag i enlighet med förordning nr 1964/82, upptäcks att ett visst antal kartonger innehåller material som inte berättigar till stöd och som rullats in i en styckningsdel, och det finns bevis för att näringsidkaren medvetet och konsekvent rullar in sådant material som inte berättigar till stöd i enskilda styckningsdelar vid vissa produktionsanläggningar, ger då förordningarna

nr 565/80, nr 3665/87 och nr 1964/82 den behöriga myndigheten rätt att extrapolera stickprovresultaten på hela produktionen av sådana styckningsdelar vid dessa produktionsanläggningar och att vid beslut om beviljande av särskilt exportbidrag underkänna en köttkvantitet som baseras på denna extrapolering och att förverka säkerheten för den förskottsbetalning som skett beträffande denna kvantitet plus 20 procent, eller måste den behöriga myndigheten begränsa sig till att extrapolera undersökningsresultaten för kartonger inom ramen för en förbindelse avseende exportbidrag på produktionen av dessa styckningsdelar inom ramen för just den förbindelsen alltefter omständigheterna?

- 8) Om det efter undersökning av kartonger som, i syfte att erhålla stöd till privat lagring, har lämnats in för lagring i enlighet med förordning nr 2675/88 har visat sig att ett visst antal sådana kartonger innehåller material som inte berättigar till stöd, i strid med förordning nr 2675/88, och det finns bevis för att näringsidkaren medvetet och konsekvent tar med sådant material genom att rulla in det i enskilda styckningsdelar vid vissa produktionsanläggningar, ger då förordningarna nr 2220/85 och nr 2675/88 den behöriga myndigheten rätt att extrapolera undersökningsresultaten på produktionen av sådana styckningsdelar vid dessa produktionsanläggningar och att vid beslut om beviljande av stöd till privat lagring underkänna en köttkvantitet som baseras på denna extrapolering och att förverka säker-

heten för den förskotts betalning som skett beträffande denna kvantitet plus 20 procent, eller måste den behöriga myndigheten begränsa sig till att extrapolera undersökningsresultaten för kartonger inom ramen för ett avtal om stöd till privat lagring på produktionen av dessa styckningsdelar inom ramen för just det avtalet alltefter omständigheterna?

För det första har det gjort gällande (punkterna 2.8.1, 6.9.5 och 7.13.1 i yttrandet) att frågorna 7 och 8 är hypotetiska och saknar relevans för tvisten, eftersom de ställts för att få riktlinjer för framtida beräkningar som ministeriet kan komma att utföra och inte för att avgöra målet vid den nationella domstolen.¹⁷

- 9) När det finns bevis för att en näringsidkare medvetet och konsekvent i kartonger med enskilda styckningsdelar av benfritt kött vid vissa produktionsanläggningar tar med material som inte får lagras enligt artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 och enligt det avtal om stöd till privat lagring som näringsidkaren har ingått med den behöriga myndigheten, och undersökningen har visat att betydande kvantiteter av sådant material har lagrats, ger då förordning nr 1091/80, i synnerhet dess artikel 5.2 c, den behöriga myndigheten rätt att förverka de avtals säkerheter som hänförs till produktionen av de relevanta styckningsdelarna vid sådana produktionsanläggningar?"

33. HMIL har också anfört (punkt 7.14 i yttrandet) att fråga 9 inte har någon betydelse för utgången i målet och helt klart är hypotetisk, eftersom det aldrig har gjorts gällande att HMIL avsett vilseleda de behöriga myndigheterna beträffande betalningen av stöd till lagring, och bevisningen tyder inte heller på att avsevärda kvantiteter av olämpligt gods hade lagrats.

34. I detta mål har den nationella domstolen analyserat hur resultaten från de stickprovsundersökningar som genomförts har extrapolerats och angett de påståenden som ministeriet respektive HMIL fört fram. Jag anser därför att den förklarar varför ett svar på dessa frågor är nödvändigt för att

V — Svaren på tolkningsfrågorna

A — Upptagande till sakprövning

32. HMIL har gjort gällande att de tre sista frågorna inte kan upptas till sakprövning.

17 — Enligt HMIL:s uppfattning är det uppenbart att frågorna är av hypotetiskt slag av två anledningar. För det första använde ministeriet 3-kiloregeln vid extrapoleringen av resultaten. Enligt HMIL innebär denna regel att om en kartong innehöll mer än 3 kg av vad ministeriet ansåg vara otillåtet material skulle inte bara hela kartongen förklaras inte berättiga till exportbidrag, utan dessutom skulle hela kartongens vikt användas för extrapolering, det vill säga hela kartongens innehåll skulle behandlas som om det varit otillåtet material. Om denna regel är ogiltig, är det straff ministeriet utmätt också ogiltigt. För det andra har HMIL anfört (i punkt 6.9.5 i yttrandet) att ministeriet inte tagit hänsyn till skillnaden mellan å ena sidan källapp och bringa, och å andra sidan entrecôte.

den skall kunna avgöra målet, och domstolen måste därmed besvara dem.

- 1) Frågorna 1, 2 och 3: Skyldigheten till individuell förpackning och hundragradsregeln

B — *Målet i sak*

35. Först kommer jag att ta upp frågorna 1, 2 och 3 till bedömning, eftersom de hör ihop. De rör tolkningen av förordning nr 1964/82 och särskilt skyldigheten att förpacka individuellt och hundragradsregeln (1). Jag kommer därefter att gå in på fråga 4 som rör tolkningen av förordning nr 2675/88, och särskilt frågan om det är tillåtet att spara putsbitar som väger mindre än hundra gram (2). Efter det kommer jag att pröva fråga 5, som rör tolkningen av förordningarna nr 1964/82, 565/80 och nr 3665/87 och frågan om vilken grundenhet som skall användas för att fastställa den kvantitet undersökt kött som kan underkännas (3). Fråga 6 rör tolkningen av förordningarna nr 2675/88 och 2220/85, och återigen frågan om vilken grundenhet som skall användas för att utesluta kött från bidrag (4). Jag kommer att behandla frågorna 7, 8 och 9 tillsammans. De rör tolkningen av bestämmelser i förordningarna nr 1964/82 och 2675/88, liksom förordningarna nr 565/80, 2220/85, 3665/87 och nr 1091/80, och frågan om den tillåtna enheten för extrapolering av stickprovresultat (5).

36. Genom sina tre första frågor har den nationella domstolen väsentligen sökt utröna huruvida det följer av artikel 1 i förordning nr 1964/82 att vissa köttbitar eller putsbitar skall vara individuellt förpackade för att särskilda exportbidrag skall betalas, och om det är tillåtet att göra en åtskillnad beroende på om dessa bitar väger mer eller mindre än hundra gram.

37. Som framgår av såväl beslutet om hänskjutande som de yttranden som ingetts beror den distinktion som i den första och andra frågan görs mellan putsbitar som väger mindre än hundra gram och putsbitar och köttbitar som väger mer än hundra gram på att ministeriet, under den undersökning som genomfördes 1989, slog fast att putsbitar är rester eller köttbitar som väger hundra gram eller mindre.¹⁸

38. HMIL har anfört (punkt 7.5 i dess yttrande) att det följer av gemenskapslagstiftningen beträffande exportbidrag (förordning nr 1964/82) att bolaget kunde rulla in små köttbitar i en bit bringa och kallapp eller entrecôte och sedan förpacka denna

18 — Det särskilda exportbidrag som hade betalats ut för köttbitar som skulle ha vägt mer än hundra gram om de hade förpackats separat blev nämligen inte föremål för finansiell korrigerings.

”köttbit”, utan att risk för utbyte uppstod. Enligt dess uppfattning, och fränsett att förfarandet är etablerad branschpraxis, innebär inte syftet med förordning nr 1964/82 att varje lite köttbit måste förpackas ”individuellt”, som ministeriet hävdar. Putsbitarnas vikt är således inte en relevant faktor för att avgöra om kött berättigar till exportbidrag.

39. Jag kommer först att gå in på frågan om behovet av individuell förpackning för varje köttbit, därefter frågor som rör språkliga skillnader beträffande vissa termer, och slutligen hundragsregeln som Irland infört för att utesluta vissa putsbitar från särskilt exportbidrag.

a) Behovet av individuell förpackning

40. Enligt min mening framgår det klart av förordning nr 1964/82 att varje köttbit

[”morceau”] som skall exporteras måste förpackas individuellt.¹⁹ För det första måste, enligt ordalydelsen i artikel 1, första stycket, varje köttbit [”morceau”] avsedd för export vara individuellt förpackad för att berättiga till betalning av särskilt exportbidrag. Med andra ord utgör inte hela paket som innehåller bringa, källapp och entrecôte eller putsbitar och små köttbitar eller fett ”individuellt förpackade, befria styckningsdelar” i den mening som avses i artikel 1, och varje köttbit måste vara individuellt förpackad, som ministeriet korrekt har framhållit (punkt 4.3 och 4.4 i yttrandet). För det andra anges det i artikel 2.1 att näringsidkaren till de behöriga myndigheter som anges av medlemsstaterna skall inge en deklaration i vilken han anger sin avsikt att bena ur de bakkvartsparter som avses i artikel 1 enligt villkoren i denna förordning och att exportera hela den urbenade kvantiteten med varje köttbit *förpackad för sig*. Det anges också i artikel 2.2 första stycket att deklarationen skall beskriva de produkter som skall benas ur och ange den berörda kvantiteten. För det tredje anges i artikel 4.1 att efter urbeningen skall näringsidkaren lämna ett eller flera ”intyg för

19 — Det följer vidare av titeln på förordning nr 1964/82 att systemet med särskilda exportbidrag bara gällde ”vissa” urbenade styckningsdelar av nötkreatur. I andra övervägandet i ingressen fastslås det att de villkor på vilka sådana särskilda bidrag kunde ges avsåg ”de styckningsdelar som framställs genom att bakkvartsparten på handdjur av nötkreatur benas ur”. Detta innebär att gemenskapslagstiftaren bara önskat att kött av viss kvalitet skulle omfattas av systemet med särskilda exportbidrag. Detta villkor föranledde ministeriet att framhålla (i punkt 4.6 och följande i yttrandet) att syftet med förordning nr 1964/82 är att ge särskilt exportbidrag för köttprodukter av hög kvalitet. Detta framgår klart av en analys av följande fastslagna villkor: a) bara kött från vuxna handdjur, vilket anses som kött av högre kvalitet än kött från hondjur, berättigar till särskilt exportbidrag, b) bara kött från bakkvartsparter, vilket anses vara högre kvalitet än kött från framkvartsparter, berättigar till sådana bidrag, och c) i artikel 1, andra stycket, definieras bakkvartsparter som ”sammahängande eller avskilda bakkvartsparter... med högst nio revben eller revbenspar”.

urbanat kött”²⁰, enligt förebilden i bilagan till denna förordning, till den behöriga myndigheten för påskrift. I fält 7 skall anges numret på de intyg som utfärdats av det slag som avses i artikel 2.2. För det fjärde är det av grundläggande betydelse att försäkra sig om att det inte finns någon möjlighet att byta ut förpackade köttbitar, särskilt genom att märka dem,²¹ såsom det uttryckligen anges i artikel 8.²²

41. Vi kan således utifrån de regler som vid den aktuella tidpunkten gällde för systemet med exportbidrag sluta oss till att ingen gemenskapsrättslig bestämmelse gav medlemsstaterna rätt att avvika från denna grundläggande regel, inte ens beträffande mycket små köttbitar.²³

20 — En mall för intyget finns i en bilaga till förordningen.

21 — Detta framgår också av åttonde övervägandet i ingressen till förordningen, där det anges att med ”hänsyn till den speciella karaktären av detta exportbidrag bör det inte vara tillåtet att ersätta de berörda produkterna med andra produkter, och metoder för att identifiera de berörda produkterna bör därför fastställas”.

22 — I artikel 8, tredje stycket, föreskrivs att de ”påsar, kartonger eller annat förpackningsmaterial som de urbanade stekningsdelarna placeras i skall förseglas eller plomberas av de behöriga myndigheterna och förses med uppgifter som gör att det urbanade köttet kan identifieras, framför allt skall det finnas uppgifter om stekningsdelarnas nettovikt, slag och antal samt ett löpnummer”.

23 — Denna tolkning stöds också av det faktum att beteckningen på varorna i den deklaration som näringsidkaren hade att inge i förväg, enligt artikel 2 i förordning nr 1964/82, måste överensstämma med nomenklaturen för 1988 för varor som exporterades enligt förordning nr 1964/82. Denna nomenklatur fastslogs i kommissionens förordning nr 3846/87 av den 17 december 1987 om upprättandet av en exportbidragsnomenklatur för jordbruksprodukter (EGT L 366, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 25, s. 19). I bilagan till förordning nr 3846/87 under underrubriken 0201 30 00 med titeln ”Urbanat” — vilken ingår i rubriken 0201 med titeln ”Kött från nötkreatur, fårskt eller fruset” — i avdelning 6 av bilagan, med titeln ”Nöt och kalv” lyder underrubrik 0201 30 00 100 som följer: ”Från bakkvartsparter från vuxna handjur av nötkreatur med högst nio revben eller revbenspar(3), varje stycke individuellt förpackat.” I fotnot 3 förklarades att denna post omfattades av villkoren i förordning nr 1964/82.

42. Ovan angivna principer innebär i praktiken att om ett stycke kött, såsom bringa eller källapp, skulle delas upp för att till exempel förbättra förpackningen eller för att uppfylla kommersiella krav, så måste varje bit vara individuellt förpackad, märkt och ha vikten angiven för att kraven i förordning nr 1964/82 skall vara uppfyllda.²⁴

b) Språkliga skillnader

43. HMIL har anfört att på grund av den hastighet med vilket arbetet utförs i urbeningshallar kommer små köttbitar oundvikligen att avskiljas från större bitar av kött under urbeningsprocessen. Dessa små bitar, som har ett stort kommersiellt värde, kallas putsbitar (på engelska ”trimmings”), och måste skiljas från rester (på engelska ”scraps”), som är oätliga produkter, till exempel brosk, senor och bitar av rent fett eller småbitar som fallit till marken. Enligt HMIL är bringa och källapp bitar av lägre kvalitet, som i praktiken rullas ihop och

24 — Beträffande frågan huruvida individuell förpackning av kött- eller putsbitar, oavsett storlek, strider mot vad som är allmänt brukligt, enligt vad HMIL påstått, eftersom sådan förpackning vore absurd, oförsvarlig, skulle leda till onödigt arbete och, bland annat, skulle öka risken för förstöring och förorening, är detta enligt min mening inte tillräckligt för att ändra den slutsats som ovan angetts och som följer av bestämmelserna i förordning nr 1964/82 tolkade tillsammans. Jag anser att eftersom det enligt artikel 6 i förordning nr 1964/82 är tillåtet för näringsidkare att inom gemenskapen sälja ben, stora senor, brosk, fettbitar och andra rester efter urbeningen, var näringsidkare som önskade sälja sådana rester utanför gemenskapen och åtnjuta det särskilda exportbidraget från gemenskapen tvungna att uppfylla alla fastslagna villkor, även om de skulle strida mot branschpraxis eller konsumentens förväntningar.

förpackas i polyetylenplast. Det är vanligt att putsbitar rullas in i bringa och källapp, och att alltsammans därefter rullas ihop för att förpackas i ett stycke. HMIL har hävdad att artikel 6 andra stycket i förordning nr 1964/82, som ger näringsidkaren rätt att inom gemenskapen sälja ben, stora senior, brosk, fettbitar och andra rester efter urbeningen, endas avser rester (scraps) och inte putsbitar (trimmings), vilka under alla omständigheter måste exporteras.

innebära stora köttbitar, så att putsbitar inte skulle behöva förpackas individuellt utan kunde förpackas i en bit bringa eller källapp, innebära att förordning nr 1964/82 tillämpades på ett felaktigt sätt.

44. I detta mål är ett problem att det i den engelskspråkiga versionen av förordning nr 1964/82 först samtidigt förekommer termerna "cuts" och "pieces", och senare används termen "scraps".

45. Den första termen ("cuts") används i artikel 1 och i artikel 8, andra stycket, medan den andra termen ("pieces") används i artikel 2 och i artikel 8, första stycket. Dessa ord används emellertid omväxlande och har väsentligen samma innebörd.

46. Enligt min mening skulle ett accepterande av att den engelska termen "pieces" skulle anses vara synonym med termen "cuts", det vill säga att de båda skulle

47. Med syftet bakom förordning nr 1964/82 i åtanke är det rimligare att anse att termen "cut" skall tolkas så att den avser varje köttbit oavsett dess storlek. Bara en sådan tolkning kan förenas med syftet att omöjliggöra att de berörda varorna byts ut, framför allt genom märkning av varje köttbit, ett syfte som framhållits i artikel 8 i förordning nr 1964/82, och som också framgår av åttonde övervägandet i ingressen till den förordningen, där det anges att det med hänsyn till den speciella karaktären på detta exportbidrag inte bör vara tillåtet att ersätta de berörda produkterna med andra produkter, och att metoder för att identifiera de berörda produkterna därför bör fastställas.

48. Ovan angivna tolkning vinner stöd i en undersökning av andra språkversioner av

ifrågavarande termer.²⁵ I den franska versionen har termen "morceau" använts, i den italienska termen "pezzo" och i den grekiska termen τεμάχιο. Den tyska versionen är klarare till sin innebörd, då termen "Stück" har använts i artiklarna 1 och 2.1, medan ordet "Teilstück", bokstavligen "del av ett stycke", har använts i artikel 8, första och andra styckena.

som är föremål för kontroll enligt artikel 5.²⁸ Den bestämmelsen måste emellertid tolkas, för det första, mot bakgrund av övriga bestämmelser i förordning nr 1964/82, såsom artikel 1 första stycket, artikel 2 och artikel 8, enligt vilka varje köttbit måste vara identifierbar, och för det andra med avseende på gemenskapslagstiftarens syfte enligt vad som angivits ovan.

49. Jag kommer till samma slutsats vid en tolkning av andra stycket i artikel 6 i förordning nr 1964/82. I första stycket i artikel 6 föreskrivs visserligen att det särskilda exportbidraget beviljas på villkor²⁶ att *hela den köttkvantitet* exporteras som framställts genom urbening,²⁷ det vill säga den kvantitet som består av kött från bakkvartsparter på handjur av nötkreatur

50. Enligt min mening hänför sig dessa bestämmelser i gemenskapsrätten till en helhet, och närmare bestämt bakkvartsparter på handjur av nötkreatur.²⁹ De anger också vad som skall ske med denna helhet efter urbeningen. Medan den totala kvantiteten kött, det vill säga alla köttbitar, individuellt förpackade, berättigar till bidrag om de exporteras, får resterna efter urbeningen säljas inom gemenskapen. Mer specifikt får näringsidkaren *dock* inom gemenskapen sälja ben, stora senor, brosk, fettbitar och andra rester efter urbeningen. Som så riktigt påpekats av ministeriet (punkt 4.20 i dess yttrande) och av kommissionen (punkt 10 i dess yttrande) innebär ordet "dock" att det andra stycket är ett undantag från det första. Det är därför utformat för att näringsidkare också skall kunna sälja kött inom gemenskapen, efter-

25 — Domstolen har vid många tillfällen haft att bedöma frågor om språkliga skillnader i tolkningen av termer och uttryck i gemenskapens lagstiftning. Till exempel fastslog den i dom av den 12 november 1969 i mål 29/69, Stauder mot Ulm (REG 1969, s. 419; svensk specialutgåva, volym 1, s. 421), punkt 3, att då "ett beslut riktas till samtliga medlemsstater utesluter behovet av enhetlig tillämpning, och därmed enhetlig tolkning, att texten betraktas isolerad i en av sina versioner. Däremot kräver detta behov att texten tolkas i förhållande både till upphovsmannens verkliga vilja och till det av honom eftersträfvade syftet, särskilt mot bakgrund av beslutets avfattning på alla språk" (se även dom av den 5 december 1967 i mål 19/67, Soziale Verzekeringsbank mot van der Vecht, REG 1967, s. 345). Domstolen fortsatte med att slå fast att man "kan vidare inte anta att beslutets upphovsmän haft för avsikt att införa strängare skyldigheter i vissa medlemsstater än i andra" (Stauder mot Ulm, punkt 4 i domen). Domstolen har vidare i dom av den 27 mars 1990 i mål C-372/88, Milk Marketing Board of England and Wales mot Cricket St. Thomas (REG 1990, s. I-1345) i punkt 18 fastslagit att versionen i ett av gemenskapens språk (i det fallet engelska) inte "kunde utgöra den enda grunden för tolkningen av [bestämmelsen i fråga], eller tränga undan andra språkversioner i detta avseende. Ett sådant tillvägagångssätt skulle strida mot principen om enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten".

26 — Utom vid force majeure.

27 — Domstolen kom fram till en sådan slutsats i dom av den 10 januari 1990 i mål C-101/88, Gebrüder Gausepohl mot Hauptzollamt Hamburg-Jonas (REG 1990, s. I-23), punkterna 17—19.

28 — Se punkt 11 i generaladvokatens Darmons förslag till avgörande i det ovan i fotnot 27 nämnda målet Gausepohl.

29 — Se också andra och fjärde övervägandena i ingressen till förordning nr 1964/82.

som det annars inte hade funnits någon anledning att utforma andra stycket som ett undantag.

niskors konsumtion, utan också avser köttbitar utan hänsyn till deras storlek, och att HMIL:s påstående om motsatsen inte kan vinna gehör.

51. Det enda i artikel 6, andra stycket, som också skulle kunna hänföra sig till kött är uttrycket "andra rester efter urbeningen". Jag drar slutsatsen att detta uttryck är avsett att också inkludera putsbitar från urbeningen, som den berörda näringsidkaren kan sälja inom gemenskapen.

54. Min slutsats blir därmed att, såvitt avser frågan om skyldigheten att förpacka varje köttbit individuellt, det inte finns någon egentlig skillnad mellan termerna "scraps", vilken använts i artikel 6, och "trimmings", vilket också ministeriet och kommissionen påpekat.

52. De frågor som uppkommer genom de språkliga skillnader som finns mellan "chutes de parage" och engelskans "scraps", som i terminologisk bemärkelse skiljer sig från "parures" — en term som på engelska översatts till "trimmings" ("trims") — måste också lösas med bestämmelsens allmänna systematik och syftet med förordning nr 1964/82 i åtanke.³⁰

c) Hundragramsregeln

53. Eftersom gemenskapslagstiftaren, i artikel 6 andra stycket, utfärdat ett undantag från den regel som fastslagits i dess första stycke, måste slutsatsen enligt min mening bli att den engelska termen "scraps" inte hänför sig till avfall, det vill säga bitar som inte är lämpliga för män-

55. Jag övergår nu till frågan om en medlemsstat, Irland i det aktuella fallet, enligt förordning nr 1964/82 kan fastslå en gräns, i detta fall hundra gram, för att möjliggöra för den att från särskilda exportbidrag utesluta köttbitar och putsbitar som understiger denna gräns.

56. Svaret på den frågan hänger samman med tolkningen av artiklarna 7 och 8 i förordning nr 1964/82, som kommissionen så riktigt har påpekat (punkt 10 i yttrandet).

30 — På danska lyder termen "afpudsning", vilken har en betydelse likartad den engelska termen "scraps". På tyska är lydelsen "Abschnitte", på grekiska "απορριμματα που έχουν υποστεί κατάλληλη προετοιμασία", och på italienska "ritagli di pesatura". På nederländska används emellertid ordet "avfallen", det vill säga bokstavligen avfall.

57. Det kan påminnas om att det fastslås i artikel 7 bland annat att³¹ medlemsstaterna får besluta om andra lämpliga kontrollmetoder än att urbeningen av bakkvartsparterna ställs under de behöriga myndigheternas kontroll, och de får särskilt föreskriva att närmare föreskrifter för putsning och förpackning skall utfärdas och åtföljas av en beskrivning av de olika styckningsdelar som skall framställas. Dessutom föreskrivs i artikel 8 att medlemsstaterna skall bestämma villkoren för kontrollen och informera kommissionen om dessa. De skall också vidta alla nödvändiga åtgärder för att omöjliggöra att de berörda varorna byts ut, framför allt genom märkning av varje köttbit.

58. Det är uppenbart att artiklarna 7 och 8, jämförda med varandra och mot bakgrund av de praktiska svårigheterna att identifiera varje mindre köttbit, ger medlemsstaterna rätt att utesluta putsbitar under en viss vikt från särskilt exportbidrag.

59. Jag har redan angett att varje köttbit oavsett dess storlek och vikt skall vara individuellt förpackad för att berättiga till särskilt exportbidrag. Det har dock varit tillåtet för en medlemsstat, såsom Irland i detta fall, att fastslå en nedre gräns på hundra gram under vilken köttbitar inte berättigar till särskilt exportbidrag, medan

större bitar berättigar till sådant bidrag om de varit individuellt förpackade.

2) Fråga 4: Lagring av putsbitar under hundra gram

60. Den fjärde frågan gäller om det är möjligt att enligt förordning nr 2675/88 lagra putsbitar ("trimmings, trims") som väger mindre än hundra gram.

61. Enligt HMIL beror inte frågan huruvida putsbitar berättigar till stöd för privat lagring på bitarnas vikt. HMIL har anfört att artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 ger rätt till lagring av putsbitar som uppkommer vid styckning och urbening. Artikel 6 måste tolkas på ett sätt som är förenligt med artikel 6 i förordning nr 1964/82. Slutligen har det gjort gällande att regeln som innebär att putsbitar under hundra gram inte berättigar till stöd är ogiltig, eftersom den, förutom att vara godtycklig, om den tillämpades skulle innebära ett brott mot principen om rättssäkerhet och förbudet mot retroaktiv tillämpning. Regeln hade inte bekantgjorts för HMIL, eftersom ministeriet inte utfärdat den innan lagringen påbörjats utan först medan undersökningen pågick.

31 — Med avvikelse från bestämmelserna i artiklarna 2.3 och 4.1 i förordning nr 1964/82.

62. Ministeriet har intagit ståndpunkten att eftersom gemenslagslagstiftaren inte definierat innebörden av "andra rester som blivit över vid styckningen [eller] urbeningen" i artikel 4.4 i förordning nr 2675/88,³² kunde ministeriet självt, i egenskap av behörig nationell myndighet, i enlighet med domstolens praxis³³ utfärda bestämmelser för tillämpningen av artikel 4.4 och i dessa ange att de magra putsbitar som utslutits från lagring enligt artikel 4.4 skall vara putsbitar under hundra gram.

63. Jag anser för det första att vissa klargöranden är nödvändiga. I artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 specificeras vad som inte får lagras. I denna förbjuds således lagring av inte bara stora senor, brosk och fettbitar, utan också andra rester som blivit över vid styckningen³⁴ eller urbeningen.³⁵ Ändringen jämfört med förordning

nr 952/85³⁶ som tillämpades tidigare är klar, då det enligt denna inte var förbjudet att lagra putsbitar, tvärtom anses en förpliktelse (i artikel 4.1) att lagra allt kött från styckningen eller urbeningen.³⁷

64. Likheten i ordalydelse mellan artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 och andra stycket i artikel 6 i förordning nr 1964/82 är klar. Det måste dock hållas i minnet att de två systemen — särskilda exportbidrag i förordning nr 1964/82 och stöd till privat lagring i förordning nr 2675/88 — utgör två separata rättsliga system med olika syften, även om det vid den aktuella tidpunkten var möjligt att tillämpa systemen med särskilt exportbidrag och stöd till privat lagring avseende samma slaktkropp.

65. Det nödvändiga sambandet mellan dessa två system kan sökas i förordning nr 2675/88, men också i förordning

32 — Inte heller definieras det liknande uttrycket i artikel 6, andra stycket, i förordning nr 1964/82.

33 — Det har hänvisat till dom av den 8 juni 1994 i mål C-371/92, Elliniko Dimosio (grekiska staten) mot Ellinika Dimitriaka AE (REG 1994, s. I-2391), punkterna 23—25, och av den 19 november 1998 i mål C-235/97, Frankrike mot kommissionen (REG 1998, s. I-7555), punkt 76.

34 — Som alla parter korrekt har påpekat finns det inget tvivel om att uttrycket "from cutting for boning" ordet "for" beror på ett typografiskt misstag, och att den rätta lydelsen skall vara "from cutting or boning". Detta överensstämmer med andra språkversioner (till exempel de franska, tyska, grekiska och italienska) och med syftet med och sammanhanget i förordningen.

35 — På samma sätt förbjöds i artikel 4.3 g i kommissionens förordning (EEG) nr 2651/86 av den 22 augusti 1986 med föreskrifter om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur (EGT L 241, s. 14), som tidigare tillämpades, lagring av inte bara stora senor, brosk och fettbitar, utan också av andra rester som blivit över vid urbeningen.

36 — Kommissionens förordning (EEG) nr 952/85 av den 11 april 1985 med bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur (EGT L 102, s. 15).

37 — Som ministeriet har framhållit (i punkt 5.4 i yttrandet) föreskrivs i artikel 4.3 i förordning nr 952/85 att den minsta avkastning som måste uppnås för att berättiga till SPL var 69 procent (69 kg urbenat kött per 100 kg av icke urbenat kött som tagits in) och att den maximala avkastningen var 77 procent. Enligt artikel 4.3 i förordning nr 2651/86, efter att den regel varigenom putsbitar från styckning eller urbening av kött, ökade minimiavkastningen till 67 procent, men den maximala avkastningen låg kvar på 77 procent. Som ministeriet påpekat reducerades efter uttalanden från berörda näringsidkare den maximala avkastningen genom kommissionens förordning (EEG) nr 2437/87 av den 13 augusti 1987 (EGT L 225, s. 13) från 77 procent till 75 procent.

nr 565/80. Artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 måste tolkas mot bakgrund av bestämmelserna i denna förordnings artikel 6, där det (i artikel 6.1) tillåts att produkter lagras enligt ett avtal om privat lagring och omfattas av det system som angivits i artikel 5.1 i förordning nr 565/80, det vill säga ett system för särskilda exportbidrag.³⁸ Detta innebär logiskt sett att även systemet enligt förordning nr 1964/82 omfattas, och att den produkt som får lagras enligt förordning nr 2675/88 och den vara som skall exporteras enligt förordning nr 1964/82 måste vara densamma.

66. Dessutom måste enligt artikel 3.2.d i förordning nr 1091/80 avtal om privat lagring innehålla en förpliktelse för den som lagrar att lagra produkterna i lätt identifierbara enheter, där vikten och tidpunkten från vilken produkten lagrats klart har utmärkts. Detta stärker slutsatsen att produktens identitet också är ett viktigt element i SPL-systemet.

67. Det vill säga, genom artikel 6.1 i förordning nr 2675/88, som publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 30 augusti 1988 och trädde i kraft samma dag (artikel 14), infördes ett undan-

38 — Det stadgas också att medlemsstaterna får föreskriva att de två förfaranden som anges i det första stycket skall inledas samtidigt.

tag från artikel 2.4 i förordning nr 1091/80³⁹, enligt vilket stöd till privat lagring och förskottsbetalningar av exportbidrag inte längre kunde beviljas samtidigt beträffande samma produkter.⁴⁰ I artikel 6.1 i förordning nr 2675/88 föreskrevs således att nötkött som lagrats enligt ett avtal om privat lagring också kunde överföras till "förfarandet med tulllagring eller frizoner" och berättiga till förskottsbetalningar av exportbidrag enligt artikel 5 i förordning nr 565/80.⁴¹

68. Det följer således att termen "rester" (engelska "scraps") i artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 bör ha samma innebörd som samma term i artikel 6 andra stycket i förordning nr 1964/82, som kommissionen (i punkt 15 i sitt yttrande) och ministeriet (i punkt 5.4 i sitt yttrande) korrekt har påpekat.

69. Det framgår dessutom tydligt av de andra språkversionerna att termen "rester" (engelska "scraps") i artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 är identisk med den i

39 — I dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2629/80 av den 14 oktober 1980 om ändring av förordning (EEG) nr 1091/80 med detaljerade föreskrifter om stöd till privat lagring avseende nöt- och kalvkött (EGT L 270, s. 9).

40 — Sammanslagningen tilläts för första gången i artikel 6.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 2267/84 av den 31 juli 1984 med bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur (EGT L 208, s. 31).

41 — Det skall hållas i minnet att detta mål rör HML:s agerande under perioden från september till december 1988.

artikel 6 andra stycket i förordning nr 1964/82.⁴²

vilken relevanta, bindande regler för medlemsstaterna fastslagits,⁴³ måste således tillämpas i alla avseenden, och det har inte stått medlemsstaterna fritt att bestämma att putsbitar, oavsett storlek och huruvida de är lämpliga som människoföda, berättigar till SPL.

70. Det får emellertid inte glömmas bort att de två bestämmelserna reglerar olika områden. Artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 avsåg att utesluta rester från systemet med privat lagring, medan man i artikel 6 andra stycket i förordning nr 1964/82 gjort det möjligt för handlare att välja mellan att sälja rester inom gemenskapen och att exportera dem enligt de villkor som fastslagits där. Putsbitar som blivit över vid styckningen eller urbeningen kan därför, oavsett deras storlek eller om de varit lämpliga för människors konsumtion, inte lagras, och således inte berättiga till lagringsstöd.

72. Såvitt avser vad HMIL gjort gällande om att principen om rättssäkerhet och förbudet mot retroaktiv tillämpning har åsidosatts, eftersom Hundragrarnsregeln antogs under tiden som kontrollerna av dess produkter pågick enligt förordningarna nr 1964/82 och 2675/88, anser jag att, eftersom Supreme Court inte har ställt frågor beträffande detta till domstolen, det saknas anledning att undersöka dessa påståenden. Det ankommer således på den nationella domstolen att pröva dem.

3) Fråga 5: Den grundenhet som skall användas för att fastställa den produktkvantitet som skall underkännas för betalning av särskilda exportbidrag

71. Dessutom innehöll inte förordning nr 2675/88 någon bestämmelse som motsvarade artiklarna 7 och 8 i förordning nr 1964/82, med befogenheter för medlemsstaterna att utfärda bestämmelser för genomförandet. Förordning nr 2675/88, i

73. Fråga 5, som består av tre delar, rör tolkningen av förordningarna nr 1964/82, 565/80 och nr 3665/87, och i synnerhet den

42 — Den franska termen är "chutes de parage", den tyska "anfallende Abschnitte", på nederländska används "avfallet", på danska "afpuksning", på spanska "caídos" och på portugisiska "aparas". I den italienska språkversionen har emellertid uttrycket "ritagli di apprestamento" använts, medan man i artikel 6 talat om "ritagli di pesatura", ordet "ritagli" är dock detsamma.

43 — Det är enligt min uppfattning detta som skiljer sig från omständigheterna i målet Elliniko Dimosio (grekiska staten) mot Ellinika Dimitriaka AE, ovan fotnot 33 (punkterna 23—25 i domen), där regler om import av vissa typer av jordbruksprodukter tillämpades analogt på bidrag till export av liknande produkter till icke medlemsstater. Se även punkt 76 i domen i det ovan i fotnot 33 nämnda målet C-235/97, Frankrike mot kommissionen, angående avslut av räkenskaper för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (exportbidrag för mjukost).

grundenhet som skall tillämpas för att säkerställa den kvantitet undersökt material som skall uteslutas från särskilda exportbidrag. Uppdelningen hänger samman med frågan om svaren varierar beroende på arten⁴⁴ av material som hittas i varje förpackningsenhet, i detta fall kartonger.

a) Frågor

74. Enligt HMIL (i punkt 7.8.1 i yttrandet) har ministeriet felaktigt ansett att varje förekomst av felaktigt material,⁴⁵ oavsett mängd, berättigade till ett underkännande av hela kartongen. Enligt vad HMIL anför skulle detta innebära en kränkning av proportionalitetsprincipen.⁴⁶ Dessutom ger inte bestämmelserna i förordning nr 1964/82 någon rätt att underkänna lagligt förpackade köttbitar på grund av att man hittat en annan köttbit som inte uppfyller kraven i gemenskapslagstiftningen. Enligt HMIL är syftet med gemenskapslagstiftningen att belopp som oriktigt betalats skall återges då regelbrott konstaterats, att underkänna hela kartonger oav-

sett vikten på det felaktiga materialet är inte nödvändigt för att uppnå detta syfte.

75. Ministeriet har gjort gällande att då felaktigt material påträffats i en kartong ger rådets förordning nr 565/80 och kommissionens förordningar nr 2220/85 och 3665/87 den behöriga myndigheten rätt att undanta innehållet i hela kartongen från rätten till särskilt exportbidrag och att förverka den säkerhet som ställts för förskottsbetalningen beträffande kartongen med ett tillägg om 20 procent.

b) Åsidosättande av näringsidkarens förpliktelser

76. Näringsidkarens åsidosättande av reglerna i förordning nr 1964/82,⁴⁷ som fastställts på ovan angivna sätt, aktualiserar tillämpningen av de följder som angivits i detalj i rådets förordning nr 565/80 och i kommissionens förordningar nr 2220/85 och 3665/87, vilka ger den behöriga myndigheten rätt att underkänna innehållet i hela kartongen för att den inte uppfyller

44 — Det vill säga att den nationella domstolen frågat om svaret varierar beroende på om materialet är putsbitar eller köttbitar som tagits med i bringa, källapp eller entrecôte, eller köttbitar som inte förpackats individuellt.

45 — I synnerhet fettbitar, eftersom man intagit den ståndpunkten att inga konflikter med förordning nr 1964/82 uppkommit i andra fall.

46 — Samtidigt har HMIL gjort gällande att principen om rättsäkerhet också skulle överträdas eftersom en sådan regel inte återfinns i någon av de tillämpliga förordningarna och tillämpades beträffande HMIL efter den skrivelse ministeriet sände den 17 maj 1991.

47 — Det kan noteras att domstolen i dom av den 6 oktober 1993 i mål C-53/91, Italien mot kommissionen (REG 1993, s. I-4813), punkt 67, beträffande avslut av räkenskaper för EUGFJ slog fast att finansiering av utgifter som nationella myndigheter ådragit sig regleras på så sätt att bara utgifter som ådragits med iakttagande av gemenskapsrätten kan omfattas av gemenskapens budget. Följaktligen skall kommissionen, så snart den upptäckt en överträdelse av gemenskapsrätten i samband med betalningar av en medlemsstat, korrigera de konton den medlemsstaten presenterat.

villkoren för särskilda exportbidrag, och att förverka den säkerhet som ställts avseende kartongen med ett tillägg på 20 procent.

ning nr 565/80 och kommissionens förordningar nr 2220/85 och 3665/87.

77. Det är också så, vilket jag tidigare nämnt, att den beteckning av varor i den deklaration som näringsidkaren ingett i förväg enligt artikel 2 i förordning nr 1964/82 för att erhålla särskilda exportbidrag måste överensstämma med den nomenklatur för särskilda exportbidrag som användes 1988 för produkter som exporterades enligt den förordningen.⁴⁸ Om produkten, på grund av den konstaterade överträdelsen, inte överensstämde med den officiella nomenklaturen finns ytterligare en anledning att anse att överträdelsen inte är av underordnad betydelse, vilket kommissionen (punkt 16 i yttrandet) riktigt har påpekat. Detta gäller till yttermera visso då fett inte kan jämföras med kött som, om villkoren i förordning nr 1964/82 är uppfyllda, berättigat till särskilt exportbidrag.

79. Den grundläggande principen för förskottsbetalningar av särskilda exportbidrag kan utläsas ur artiklarna 5 och 6 i förordning nr 565/80. I artikel 5 stadgas rätten att erhålla förskottsbetalning mot ställande av säkerhet för återbetalning av det betalda beloppet med ett tilläggsbelopp som i detta fall uppgått till 20 procent enligt bestämmelserna i förordning nr 3665/87.⁴⁹ Det föreskrevs också (i artikel 6 i förordning nr 565/80) att säkerheten helt eller delvis kunde förklaras förverkad om det visade sig att rätten till bidrag saknats eller varit mindre omfattande.

80. I kommissionens förordning nr 3665/87 fastslogs mycket detaljerade regler för särskilda exportbidrag, i vilka det särskilda bevis näringsidkaren måste inkomma med för att visa att han varit berättigad till sådant bidrag hade specificerats.⁵⁰

c) Förverkande av säkerheter

78. Den rättsliga grunden för förskottsbetalningar av särskilda exportbidrag och villkoren för ställande och förverkande av säkerheter under 1988 var rådets förord-

81. Eftersom, för det första, en förskotts betalning avser hela det belopp som det särskilda exportbidraget omfattar, vilket

48 — Nomenklaturen har fastslagits i förordning nr 3846/87, som påpekats i fotnot 23.

49 — Detta framgår i artikel 33.3 d i den förordningen.

50 — Inkluderande bevis om import till tredje land (utanför gemenskapen) (artikel 18).

kan ges definitivt på grundval av den deklARATION som näringsidkaren skall inge enligt artikel 2.1 i förordning nr 1964/82, och, för det andra, det stadgas återbetalning av förskottsbetalningen om det bidrag som skall ges definitivt kommer att vara lägre än det belopp som utbetalats i förskott, och den behöriga nationella myndigheten kan genomföra finansiella korrigeringar.⁵¹ Då den berörda näringsidkaren eller exportören inte visar att han är berättigad till hela det särskilda exportbidrag som förskottsbetalats, på grund av att han underlåtit att helt uppfylla de förpliktelser han åtagit sig, är den behöriga myndigheten, i detta fall ministeriet, förpliktad att förklara ett belopp som motsvarar skillnaden mellan det belopp som betalats i förskott och det belopp till vilket han styrkt sin rätt, med ett tillägg av 20 procent, förverkat enligt artikel 33.1⁵² och artikel 33.3.d⁵³ i förordning nr 3665/87.

d) Kartonger som grundenhet för uteslutande

82. I detta mål är frågan om varje kartong kunde eller måste anses vara den grundenhet som skall underkännas vid förekomst av felaktigt material.

83. Beträffande denna fråga är det tillräckligt att notera att enligt artikel 8 tredje stycket i förordning nr 1964/82 skall "[d]e påsar, kartonger eller annat förpackningsmaterial som de urbenade styckningsdelarna placeras i... förseglas eller plomberas av de behöriga myndigheterna och förses med uppgifter som gör att det urbenade köttet kan identifieras, framför allt skall det finnas uppgifter om styckningsdelarnas nettovikt, slag och antal samt ett löpnummer."

51 — Ministeriet har påstått (i punkt 6.6 i yttrandet) att då finansiella korrigeringar görs innan beslut har fattats beträffande näringsidkarens (HMIL) rätt att erhålla särskilda exportbidrag, skall dessa korrigeringar vara ministeriets uppskattning av det belopp beträffande vilket näringsidkaren (HMIL) inte förmår styrka sin rätt. Enligt ministeriet ankom det därför på HMIL att styrka sin rätt till särskilda exportbidrag beträffande alla deklarerade varor för vilka förskottsbetalning utgätt.

52 — I artikel 33.1 föreskrivs att där rätten till bidrag eller kompenserande penningbelopp har visats beträffande produkter eller varor som godkänts enligt bestämmelserna i kapitel 3 i avsnitt 2 i förordningen skall den summa som skall betalas jämföras med det i förväg betalda beloppet. Då rätten till betalning överstiger det belopp som betalats i förskott skall mellanskillnaden betalas till den berörda personen.

53 — I artikel 33.3 d föreskrivs specifikt att då den tidsgräns som fastslagits i andra bestämmelser har iakttagits och bidragets storlek är mindre än vad som betalats i förskott skall den förverkade säkerheten vara skillnaden mellan förskottsbetalningen och det faktiska bidraget, och den skillnaden skall ökas med 20 procent.

84. Enligt min mening är de påsar, kartonger och annat förpackningsmaterial i vilket de urbenade styckningsdelarna placeras enligt bestämmelsen i artikel 8, tredje stycket, likvärdiga alternativ, och den behöriga nationella myndigheten har fritt spelrum i detta avseende. Det var således inte något fel att betrakta kartonger som de grundenheter som skall underkännas vid förekomst av felaktigt material.⁵⁴

54 — Enligt ministeriet (i punkt 6.11 i yttrandet) innehöll varje kartong med bringa och källapp antingen två eller tre individuellt förpackade styckningsdelar.

e) Tillämpning av proportionalitetsprincipen

85. Frågan är om det är möjligt att förklara hela säkerhetsbeloppet avseende den aktuella kartongen förverkat, som ministeriet har gjort gällande, eller bara i proportion till förekomsten av felaktigt material, vilket kommissionen menat (i punkt 17 i yttrandet).⁵⁵

86. Jag anser att den förstnämnda lösningen är den riktiga. Den motsägs inte av domstolens avgörande och domskäl i målet Gausepohl.⁵⁶ I det målet uppkom frågan om kravet på att hela den köttkvantitet som framställts genom urbening exporteras, i enlighet med förordning nr 1964/82, eftersom en filé som vägde 3,1 kg och var separat förpackad saknades, och om särskilda exportbidrag inte skulle ha medgivits för någon del av det exporterade köttet eftersom denna filé saknades. Domstolen fastslog⁵⁷ att det faktum att en försumbar del av den totala kvantiteten saknades, med hänsyn tagen till proportionalitetsprincipen och att handlaren inte handlat i ond tro, inte utgjorde tillräckliga skäl för att anse att kravet på export inte uppfyllts beträffande återstående kött. Det vill säga att den godtog att bidraget skulle minskas i pro-

portion till graden av allvar i överträdelsen, men att den gjorde det därför att, för det första, bara en försumbar del av den totala kvantiteten saknades och, för det andra, handlaren inte avsett att vilseleda.⁵⁸ Hade det omvända varit fallet skulle domstolen ha fastslagit att kravet på export inte varit uppfyllt beträffande de återstående delarna av köttet. Med andra ord fastslog domstolen, mot bakgrund av fakta i det aktuella målet, att tvingande rättviseskäl ledde till denna lösning.⁵⁹

87. I detta mål anser jag att om denna flexibla lösning skulle anammas, skulle den — i stället för att vara en ”domarskapad” lösning grundad på rättviseskäl, och ett ”mycket exceptionellt korrektiv”⁶⁰ — riskera att störa ordningen genom att ge sanktion åt oegentligheter som har inträffat, i synnerhet som det, enligt den nationella domstolen, finns indikationer på att förfarandet är en del av en avsiktig och genomgående handlingsstrategi hos näringsidkaren att i kartonger med särskilda delar av benfritt kött, vid vissa produktionsanläggningar, inkludera mate-

55 — Vi kan påminna oss att, enligt HMIL, underkännandet av korrekt material innebär ett brott mot proportionalitetsprincipen.

56 — Ovan fotnot 27.

57 — Punkt 19.

58 — Se punkt 19 i generaladvokaten Darmons förslag till avgörande i målet Gausepohl, ovan fotnot 27.

59 — Punkt 18 i förslaget till avgörande.

60 — Enligt generaladvokaten Darmon (punkt 20) var detta vad som hänt i målet Gausepohl.

rial som inte är individuellt förpackat utan inneslutet i andra köttdelar, i strid med tillämplig gemenskapsrätt och de deklARATIONER näringsidkaren själv gett in.⁶¹

4) Fråga 6: Grundenhet för underkännande i fråga om stöd till privat lagring

88. Fråga 6, som består av två delfrågor, rör frågor om grundenheten för underkännande i fråga om lagring, och förordningarna nr 2675/88 och nr 2220/85 är således tillämpliga. Det vill säga, frågan är om den enhet som skall utslutas från stöd måste vara hela kartongen. Uppdelningen av frågan i två delar betingas av att svaret på frågan kan bero på arten⁶² av det material som varje förpackningsenhet, i detta mål kartongen, innehållit.

61 — Det kan noteras att den 19 januari 1998 trädde kommissionens förordning (EG) nr 2457/97 av den 10 december 1997 om provtagning för fysisk kontroll av befria styckningsdelar av nötkött för vilka exportbidrag utgår (EGT L 340, s. 29) i kraft. I artikel 3.1 stadgas följande:

”1. För att kontrollera att de villkor som avses i artikel 1 a är uppfyllda skall tullmyndigheterna undersöka om varje styckningsdel i den första kartongen är individuellt förpackad och att varje förpackning endast innehåller en styckningsdel. Om dessa villkor inte är uppfyllda görs motsvarande undersökning för reservprovet.

Om det totalt i båda kartongerna finns endast en styckningsdel som inte är individuellt förpackad eller om endast en förpackning innehåller mer än en styckningsdel räknas detta inte som oegentlighet och bidraget beviljas, under förutsättning att samtliga övriga villkor uppfylls.

Om de villkor som avses i föregående stycke inte uppfylls skall det bidrag som utgår för partiets vikt omräknas för en justerad vikt. Den justerade vikten erhålls genom att minska den deklarerade nettovikten med en procentsats som anger hur stor andel av provets totala nettovikt som utgörs av de slaktdelar som inte motsvarar bestämmelserna.”

62 — Beroende på om det aktuella materialet är putsbitar eller fettbitar som tagits med i bringa, kalllapp eller entrecôte.

a) Utbetalning av stöd till privat lagring

89. Som jag framhållit ovan har, mot bakgrund av hur nära sammanbundna systemen med särskilda exportbidrag och stöd till privat lagring är, identifiering av varje köttbit varit en väsentlig förutsättning också inom ramen för systemet med SPL, och sådan identifiering har endast varit möjlig om varje bit varit individuellt förpackad.

90. Dessutom kan enligt artikel 2.2 i förordning nr 2675/88 stöd till privat lagring endast ges för kött som klassificerats enligt gemenskapskalan för klassificering av slaktkroppar av nötkött, som återfinns i rådets förordning nr 1208/81. I artikel 2.2 i förordning nr 1208/81, i dess korrigerade lydelse, fastslås att för fastställande av marknadspriser skall slaktkroppen dessutom presenteras ”utan testikelfett”.

91. Enligt artikel 4.4 i förordning nr 2675/88 får inte fettbitar lagras. Med andra ord kan i vilket fall inte (testikel-)fett berättiga till SPL.

92. I artikel 5.2 i förordning nr 2675/88 föreskrivs att efter tre månaders lagring enligt avtal skall en förskottsbetalning av

stödet göras på näringsidkarens begäran, under förutsättning att han ställer säkerhet motsvarande förskottsbetalningen med ett tillägg om tjugo procent.

myndigheten utan dröjsmål kräva betalning av det beloppet, och om det inte betalas inom 30 dagar förklara säkerheten förverkad.

93. Den säkerheten regleras i artikel 5.2 i förordning nr 2675/88 och i förordningarna nr 2220/85 och 3665/87, vilka jag hänvisat till ovan. I artikel 10 i förordning nr 2675/88 fastställs beloppet för den säkerhet som det hänvisas till i artikel 4.2 i förordning nr 1091/80, där det stadgas att ansökningar om avtal eller anbud inte skall accepteras om de inte innefattar de uppgifter och förpliktelser som anges i artikel 3.1 och 3.2 i samma förordning, och om inte bevis om att säkerhet ställts har förebringats.

94. Med avseende på förskottsbetalningar har ett system fastslagits i artiklarna 19.1⁶³ och 29⁶⁴ i förordning nr 2220/85, enligt vilket näringsidkarna skall styrka den slutliga rätten till det belopp som betalts i förskott. Om så inte sker skall den behöriga

95. Såvitt avser avtal om privat lagring föreskrivs i artikel 5.2 i förordning nr 1091/80 att, utom vid force majeure: a) säkerheten skall förklaras förverkad proportionerligt till den brist i kvantitet jämfört med vad som avtalats, om mindre än 90 procent av denna kvantitet har placerats i lagring inom stipulerad tid och förblir lagrad under föreskriven tidsperiod enligt artikel 3.2.a i den förordningen, b) om inte alla förpliktelser som framgår av artikel 3.2 b, c, d och e⁶⁵ är uppfyllda skall den behöriga myndigheten i den medlemsstaten förklara säkerheten helt eller delvis förverkad, beroende på hur allvarlig överträdelserna är, och c) där andra förpliktelser inte är uppfyllda skall hela säkerheten förklaras förverkad.

63 — Mer specifikt fastslås det att säkerheten skall frisläppas när a) den slutliga rätten till det belopp som utbetalats i förskott är fastställd, eller b) det utbetalade beloppet plus eventuella tillägg enligt den särskilda förordningen är återbetalt. Dessutom skall, när tidsgränsen för styrkande av den slutliga rätten till beloppet har löpt ut utan att bevismaterial har lagts fram, den behöriga myndigheten utan dröjsmål följa förfarandet enligt artikel 29. Emellertid får, om gemenskapslagstiftningen föreskriver det, bevismaterial läggas fram även efter detta datum mot återbetalning av en del av säkerheten.

64 — I denna bestämmelse föreskrivs, såvitt här är av intresse, att när den behöriga myndigheten får kännedom om omständigheter som medför att säkerheten förverkas helt eller delvis skall myndigheten utan dröjsmål kräva betalning av det förverkade beloppet av den part som är skyldig att uppfylla förpliktelsen med en frist på upp till 30 dagar från den dag då kravet meddelas. Om betalning inte har skett inom denna period skall den behöriga myndigheten utan dröjsmål kräva betalning av borgensmannen enligt artikel 8.1 b med en frist på upp till 30 dagar från den dag då kravet meddelas.

96. Eftersom det, enligt de överväganden som angetts ovan, utgör ett allvarligt brott mot lagerhållarens avtalsenliga förpliktelser att inkludera putsbitar eller fettbitar i bringa, källapp eller entrecôte, utgör det

65 — Avtal om privat lagring måste förplikta näringsidkaren att, i god tid innan han lägger varor i lager, upplysa den myndighet med vilken han slutit avtal om datum, plats, kvantitet och typ av varor som skall lagras (artikel 3.2 b), att vidarebefordra dokument om lagringen till myndigheten så snart som möjligt (artikel 3.2 c), att lagra produkterna i lätt identifierbara partier, där vikt och dagen för lagring klart framgår (artikel 3.2 d), och att vid varje tidpunkt bevilja myndigheten tillträde för att kontrollera att alla förpliktelser enligt avtalet är uppfyllda (artikel 3.2 e).

också ett brott mot artikel 5.2.c i förordning nr 1091/80, vilket utgör den rättsliga grunden för att förklara den ställda säkerheten med ett tillägg om tjugo procent förverkad.

b) Grundenhet för uteslutande

97. Beträffande den grundenhet som inte berättigar till stöd föreskrivs, med avvikelse från artikel 2.4 i förordning nr 1091/80, i artikel 6.1 i förordning nr 2675/88 att produkter som skall lagras enligt ett avtal om privat lagring kan omfattas av systemet med särskilda exportbidrag, och i artikel 6.3 i förordning nr 2675/88 anges att, vid tillämpningen av artikel 6.1, där ett avtal om privat lagring har träffats avseende en kvantitet som består av flera partier som placeras i lagring vid olika tillfällen, kan varje parti vara föremål för en separat betalningsdeklaration.

98. Enligt artikel 6.3 skall en betalningsdeklaration⁶⁶ också inges för varje parti den dagen det placeras i lagring. I artikel 6.3, sista stycket anges att med "parti" avses "den kvantitet som läggs i lager en viss dag".

66 — Betalningsdeklarationer behandlas i artikel 25 i förordning nr 3665/87, se rättelse i EGT L 279, 1988, s. 20.

99. Således utgörs den grundenhet som skall förklaras inte berättiga till stöd enligt förordning nr 2675/88 av ett "parti". Eftersom artikel 6.3 också måste tolkas mot bakgrund av artikel 6.1 kunde ministeriet enligt min uppfattning anse att den ogiltiga enheten inte skulle vara ett "parti" utan en kartong med lagrat kött, ett synsätt som är till klar fördel för HMIL. Det stod således ministeriet fritt att anse att hela kartongens innehåll inte berättigar till stöd för privat lagring, eftersom denna lösning är rimlig och förenlig med de relevanta förordningarna.

5) Fråga 7, 8 och 9: Grundenhet för extrapolering av resultaten från en stickprovsundersökning

100. De tre sista frågorna som den nationella domstolen ställt rör tolkningen av såväl förordningarna nr 1964/82 och 2675/88 som förordningarna nr 565/80, 2220/85, 3665/87 och nr 1091/80 samt frågan om den tillåtna enheten för extrapolering av stickprovsresultat. Frågorna har ställts med utgångspunkt i det förhållandet att det visats att HMIL medvetet och konsekvent rullat in otillåtet material i enskilda styckningsdelar vid särskilda produktionsanläggningar.

101. Det skall hållas i minnet att, enligt den nationella domstolen, ministeriet och Revenue Commissioners mellan april och september 1989 undersökte 2 400 kartonger med kött, som deklarerats för att erhålla särskilda exportbidrag och lagts i lager enligt systemet med SPL⁶⁷ för 1988. Kontrollerarna visade att vid sju av de produktionsanläggningar HMIL använt innehöll vissa av de undersökta kartongerna köttstycken eller köttbitar som enligt ministeriet inte varit individuellt förpackade, och även fett (vilket ministeriet gjort gällande att det var ljumskfett), rester och putsbitar som rullats in i stycken som benämns källapp, bringa och entrecôte. Slutligen har ministeriet gjort gällande att i fyra av de ifrågasvarande produktionsanläggningarna var mängden rester, putsbitar och icke individuellt förpackade stycken extremt hög.

102. HMIL har hänvisat till domen i High Court och anfört (i punkt 6.9.6 i yttrandet) att enheten för extrapolering av stickprovresultaten måste vara avtalet, vilket är den rättsligt definierade enheten enligt tillämpliga förordningar, och att den ställda säkerheten är hänförlig till avtalet, det vill säga ett specifikt kontrakt vid varje tillfälle. Bolaget har gjort gällande att det vore fel

67 — De inspekterade kartongerna avsåg 67 av de 138 avtal om lagring, som uppgivits av ministeriet (i punkt 8.3 i yttrandet) och av HMIL, som dessutom har nämnt (i punkt 2.6.2 i dess yttrande) att kontroller utförts beträffande 120 av de 363 förbindelserna avseende särskilt exportbidrag.

att förklara säkerheten förverkad i förhållande till avtal för vilka det inte förekommit några stickprov. Varje avtals oberoende måste erkännas och respekteras.

103. Utgångspunkten för ministeriet är den nationella domstolens slutsats att det finns bevis för ett medvetet och konsekvent agerande från HMIL att vid särskilda produktionsanläggningar ta med otillåtet material i vissa styckningsdelar. Det har (i punkt 8.7 i yttrandet) gjort gällande att, om den tolkning av förordningarna nr 1964/82 och 2675/88 som HMIL har förespråkat inte är riktig, det följer att det med all sannolikhet finns otillåtet material vid alla produktionsanläggningar, i alla kontrakt och i alla förbindelser beträffande särskilt exportbidrag. Ministeriet har (i punkt 8.8. i yttrandet) dragit slutsatsen att det därför kunnat extrapolera resultatet av stickproven för alla relevanta produktionsanläggningar utan att begränsa extrapoleringen till att avse en förbindelse beträffande särskilt exportbidrag och varje enskilt avtal om SPL.⁶⁸

104. Domstolen har vid upprepade tillfällen fastslagit att resultatet av stickprovundersökningar kan extrapoleras. Den har

68 — Som ministeriet påpekat (i punkt 9.2 i yttrandet) ställdes säkerheter för avtal om SPL för att säkerställa genomförandet av det avtal om SPL som näringsidkaren ingått.

sålunda fastslagit att kommissionen kunnat stödja sig på resultat av stickprovundersökningar som utförts på ett tillförlitligt sätt, och på experters slutsatser — det vill säga vetenskapsmän med särskild kunskap som ger möjlighet att till fullo bedöma den aktuella situationen⁶⁹ — och på grund av dessa slutsatser vidta åtgärder avseende en helhet⁷⁰ varav delar hade kontrollerats.⁷¹

105. Domstolen har dessutom slagit fast att, i avsaknad av särskilda regler för genomförandet av stickprovundersökningar,⁷² kommissionen får tillämpa de kontrollmetoder som den finner vara lämpligast,⁷³ en befogenhet som dock uppvägs av att den valda metoden måste vara tillförlitlig.⁷⁴

69 — Se dom av den 21 november 1991 i mål C-269/90, Technische Universität München (REG 1991, s. I-5469; svensk specialutgåva, volym 11, s. 453) beträffande en ansökan om befrielse från importtull för en vetenskaplig apparat som importerats till gemenskapen som avslagits på den grunden att apparater med likvärdigt vetenskapligt värde tillverkades inom gemenskapen. Efter att (i punkt 21 i domen) ha anmärkt att "kommissionen har medgett att den alltid har rättat sig efter expertgruppens yttrande eftersom den inte har tillgång till andra informationskällor när det gäller de berörda apparaterna", fastslog domstolen (i punkt 22) att "expertgruppen [således kan] utföra sin uppgift endast om den består av personer som har den nödvändiga tekniska sakkunskapen på de olika användningsområdena för de vetenskapliga apparaterna i fråga, eller om gruppens medlemmar rådgör med experter som besitter sådan kunskap".

70 — Se punkt 13 i dom av den 9 august 1994 i mål C-413/92, Tyskland mot kommissionen (REG 1994, s. I-3781), som gällde stöd till bearbetning av skummjolk till ostämne. I det målet fastslog domstolen att, beträffande den övervakning som skall genomföras av den behöriga nationella myndigheten, begreppet "regelbunden övervakning" i den mening som avses i artikel 3.3 i förordning nr 756/70 av den 24 april 1970 om stöd till bearbetning av skummjolk till ostämne (EGT L 91, s. 28) innebär att då kontroller avslöjar att vissa partier som uppfyllt näringsidkarens egna kontroller i verkligheten inte uppfyller villkoren i den förordningen och därför inte berättigat till stöd, måste den nationella myndigheten antingen genomföra ytterligare kontroller för att avgöra om andra partier för vilka ansökan om stöd har ingetts uppfyller villkoren i förordningen, eller genomföra lämplig extrapolering enligt sannolikhetsläran.

71 — I dom av den 20 maj 1992 i mål C-385/89, Grekland mot kommissionen (REG 1992, s. I-3225), rörande avslut av EUGFJ-räkenskaper, bedömde domstolen lagligheten av kommissionens beslut, vilket antogs efter att en stickprovskontroll genomförts, och fastslog att "även om kommissionen måste anta lämpliga och pålitliga kontrollmetoder, ankommer det på den berörda medlemsstaten... att åberopa omständigheter som visar att den av kommissionen använda metoden inte varit lämpad för den typ av undersökning som genomförts och att resultaten inte var pålitliga" (punkt 25 i domen).

106. I detta mål anser jag att det inte varit möjligt att begränsa extrapoleringen till att avse endast de kartonger som hänför sig till ett avtal om lagring eller till en viss

72 — Se punkterna 33 och 35 i dom av den 17 juli 1997 i mål C-183/95, Affish mot Rijksdienst Keuring Vee en Vlees (REG 1997, s. I-4315), angående lagligheten av ett förbud mot import av fiskeriprodukter från ett land utanför gemenskapen, och punkt 86 och vidare i mitt förslag till avgörande i det målet.

73 — För att avgöra detta mål är det värdedullt att hänvisa till målet Tyskland mot kommissionen, ovan fotnot 70. Under förfarandet hade kommissionen förklarat att då ett företag ingav en ansökan om stöd för 100 partier som, enligt de stickprovkontroller som företaget själv genomfört, uppfyllde villkoren i förordningen, och det vid myndighetens kontroll visade sig att ett stickprov av tio var icke tillfredställande, vägrade den tyska myndigheten bara att ge stöd för det parti för vilket det negativa resultatet givits, medan den gav stöd till återstående 99 partier, trots att det dåliga provet representerade 10 procent av myndighetens stickprov. Kommissionen ansåg att då det offentliga provet skilde sig från det av näringsidkaren genomförda skulle den tyska myndigheten antingen ha genomfört ytterligare laboratorieprov eller extrapolerat resultaten. Då myndigheten inte använt något av de alternativen genomförde kommissionen själv den lämpliga extrapoleringen när den avslutade EUGFJ-räkenskaper. Domstolen vidmakthöll (i punkterna 11 och 12 i domen) och fastslog (i punkt 13) att eftersom 10 procent av partierna inte uppfyllde kraven var de tyska myndigheterna tvungna att antingen genomföra ytterligare undersökningar eller extrapolera resultaten.

74 — Se dom av den 10 oktober 1991 i de förenade målen C-161/90 och C-162/90, Petruzzi och Longo (REG 1991, s. I-4845), punkterna 17 och 18, vilken rörde stickprovskontroller beträffande organoleptiska egenskaper hos olivolja.

förbindelse, under förutsättning att det stickprov som tagits kan anses vara representativt, mot bakgrund av att det, enligt den nationella domstolen, finns bevis för ett medvetet och konsekvent handlingsätt från näringsidkarens sida.

på grund av stickprov, under förutsättning att kontrollerna är systematiska⁷⁶ och resultaten pålitliga, och att kontrollerna visar att det förekommit medvetna och konsekventa överträdelse på det sätt som angivits i begäran om förhandsavgörande.

107. Då de villkor som domstolen fastslagit i sin praxis således är uppfyllda, anser jag att det inte är möjligt att till sitt fredande åberopa varje avtals oberoende, då det i praktiken skulle förhindra att gemenskapsrätten tillämpades fullt ut,⁷⁵ genom att begränsa extrapoleringen av resultaten till att avse ett särskilt avtal om lagring eller en viss förbindelse beträffande särskilt exportbidrag, i stället för att låta detta omfatta en hel produktionsanläggning.

76 — I domen i målet Italien mot kommissionen, ovan fotnot 47, invände den italienska regeringen inledningsvis, i dess ansökan till domstolen, mot rättsstridigheten och den systematiska arten av de kontroller kommissionen använde och mot användningen av extrapolering. Beträffande den första punkten anförde domstolen (i punkt 20) att: "Enligt de handlingar som framlagts inför domstolen har kommissionens inspektörer genomfört kontroller i fyra regioner som svarar för 68 procent av de totala deklarerade utgifterna, och dessutom granskar dokument beträffande tre andra regioner. Till följd härav omfattade kontrollerna 77 procent av de italienska produktionsområden som mottagit bidrag till uppfödning av lamm och killingar. Det framgår dessutom av domstolens handlingar att kontrollerna genomfördes systematiskt genom jämförelser mellan olika dokument och genom att undersöka de metoder och kriterier som de italienska myndigheterna använt." Domstolen tillade (i punkt 21) att "som skrivelsen av den 22 september 1990 från den nationella myndigheten... till kommissionen visar har den italienska administrationen själv erkänt att dess myndigheter funnit bristfälligheter och stött på svårigheter vid kontrollerna av gårdarnas konton". Det vill säga domstolen godtog de finansiella korrigeringar som kommissionen genomfört med stöd av extrapoleringsmetoder efter kontroller som genomförts av kommissionens inspektörer, eftersom dessa kontroller varit systematiska. Följaktligen (punkt 22), eftersom de kontroller kommissionen genomfört i sju regioner varit systematiska, "kan den slutsats som dragits avse alla regioner i vilka de genomförts. Mot bakgrund av att, såsom indikerats i föregående punkt, bristfälligheter påträffats på de flesta gårdar, inkluderande de som kontrollerats av italienska myndigheter själva, fanns det ingen anledning att anta att de oegentligheter som påträffats inte skulle förekomma på andra gårdar i regionen". Domstolen fastslog att "då kommissionen har... påvisat förekomsten av oegentligheter i de sju regioner vilka varit föremål för dessa kontroller, ankommer det på den italienska staten att visa att kommissionen har gjort fel vid bedömningen av konsekvenserna av dessa oegentligheter" (punkt 23). Den kom sålunda fram till att "i den utsträckning som den begränsat sig till att ange att de kontroller kommissionen genomfört blott utgjort indicier som varit objektivt sett osäkra och inte bevisat någonting alls, har den italienska republiken inte lagt fram bevis för något sådant fel" (punkt 24).

108. Den behöriga nationella myndigheten kan således dra slutsatser beträffande hela produktionen av ett viss slags köttstycken

75 — Det kan noteras att kommissionens förordning nr 2457/97 antogs bland annat för att det visat sig att det "praktiska tillvägagångssättet vad gäller att ta prover skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Om skyldigheterna inte efterlevs bör följderna av detta bättre anpassas till hur pass allvarliga förseelserna är", såsom det stadgas i det färdiga övervägandet i ingressen. Det fastslås i artikel 2.1 och 2.2 att prover för den fysiska kontrollen utgörs av två hela kartonger som tas på två olika ställen i partiet. Den ena kartongen är avsedd för de myndigheter som ansvarar för kontrollen, den andra förvaras som reservprov under tullmyndigheternas kontroll. Som parti betraktas den mängd produkter för vilken man, endast när det gäller lagringen, godkänner den deklaration som avses i artikel 3.1 eller artikel 23.1 i förordning (EEG) nr 3665/87.

VI — Förslag till avgörande

109. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall ge följande svar till Supreme Court (Irland):

- ”1) Artikel 1 första stycket, i kommissionens förordning (EEG) nr 1964/82 om villkoren för beviljande av särskilda exportbidrag för vissa urbenade styckningsdelar av nötkreatur skall tolkas så att urbenade styckningsdelar eller köttbitar, oavsett deras vikt, måste vara individuellt förpackade för att berättiga till särskilt exportbidrag.

- 2) Artiklarna 7 och 8 i förordning nr 1964/82 skall tolkas så att det är tillåtet för medlemsstaterna att undanta köttbitar eller putsbitar under 100 gram från systemet med särskilda exportbidrag, oavsett om de är lämpliga som människoföda eller inte. I vart fall måste medlemsstaterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att omöjliggöra utbyte av produkterna i fråga, i synnerhet genom märkning.

- 3) Artikel 3 i förordning nr 1964/82 skall tolkas så att putsbitar är ”rester” och kan säljas inom gemenskapen.

- 4) Artikel 4.4 i förordning (EEG) nr 2675/88 av den 29 augusti 1988 med bestämmelser om stöd till privat lagring som fastställs till ett enhetsbelopp i förskott för helkroppar, halvkroppar, bakkvartsparter och framkvartsparter av vuxna handjur av nötkreatur skall tolkas så att rester eller putsbitar inte berättigar till stöd för privat lagring, oavsett om de är lämpliga som människoföda eller inte.
- 5) Artikel 2.1 i förordning nr 1964/82 skall tolkas så att då de förpliktelser som en näringsidkare åtagit sig genom den bestämmelsen, avseende en mängd kött för vilken särskilt exportbidrag betalats i förskott, har överträtts genom att putsbitar eller fettbitar har tagits med bland källapp, bringa eller entrecôte, eller att köttbitar som inte förpackats individuellt tagits med i kartongerna, skall den säkerhet för förskottsbetalningen för dessa kartonger, som ställts enligt rådets förordning (EEG) nr 565/80 av den 4 mars 1980 om förskottsbetalning av exportbidrag för jordbruksprodukter, kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 av den 22 juli 1985 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter i dess lydelse enligt kommissionens förordning nr 1181/87 av den 29 april 1987, och kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter i dess lydelse enligt rättelse och kommissionens förordningar nr 3494/88 och 3993/88, med ett tillägg om tjugo procentenheter, förklaras förverkad i sin helhet om det visats att det förekommit medvetna och konsekventa överträdelser av förordningarna från näringsidkarens sida.
- 6) Artikel 4.4 i kommissionens förordning nr 2675/88 skall tolkas så att vid överträdelse av förpliktelsen att inte lagra putsbitar från kött för vilket stöd till privat lagring har betalats i förväg och förpliktelsen att inte lagra fettbitar, skall den säkerhet som ställts för varje kartong förklaras förverkad i sin helhet jämte ett tillägg om tjugo procentenheter; i enlighet med artikel 5.2 c i

kommissionens förordning nr 1091/80 av den 2 maj 1980 med detaljerade bestämmelser om stöd till privat lagring av nötkött och kalvkött, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2826/82 av den 22 oktober 1982, om det visats att det förekommer medvetna och konsekventa överträdelser av förordningarna från näringsidkarens sida.

- 7) Förordningarna nr 1964/82 (artikel 1 första stycket och artikel 2.1), 2675/88 (artikel 4.4), 565/80, 2220/85, 3665/87 och nr 1091/80 (artikel 5.2 c) skall tolkas så att om det vid kontroller som utförs av offentliga tjänstemän i en medlemsstat visar sig att det förekommer medvetna och konsekventa överträdelser från näringsidkarens sida av det slag som den nationella domstolen har sagt förekommer i detta fall, har medlemsstaten i fråga rätt att extrapolera kontrollresultaten på andra kartonger än dem som undersökts, inklusive kartonger som omfattas av andra avtal om lagring eller förbindelser beträffande särskilda exportbidrag.”